

TRANSPARENTNÍ LID

MARTIN K.

(Praha, listopad 2010)

Co stvořil Bůh na počátku? Konec. Ano, na počátku stvořil konec. Každý, kdo něco tvoří, by měl začít od konce. Jenom malé děti začnou mačkat plastelínu a potom teprve zjistí, že by to mohlo něco být. Když povyrostou, začnou ji mačkat s určitým záměrem. Vědí, co chtějí vytvořit.

Pojďme si tedy připomenout, jaký je Boží záměr. Co Bůh chtěl na konci mít? Chtěl mít svůj lid. Jeho lid povstane na základě Božího zaslíbení. Bude v něm chodit a mluvit Bůh. Bude to jednomyslný lid. Bude Boha znát, bude schopen Boha slyšet a bude s Bohem jednat. Bude to lid čistý od hříchu. Bude chodit ve svobodné vůli, a přesto ve svatosti. Svatost bude jeho volba. Co znamená, že svatost bude jeho volba? Některé věci děláme, protože nám to říká Bible, ale sami bychom si je možná nevybrali. Ale Bůh má na konci lid, jemuž je svatost volbou. Vybere si ji. Možná jste v mnohých věcech dospěli ke stejnému závěru. Říkáte: Ano, nekouřit je moje volba. I kdyby Pán Bůh nebyl, tak bych nekouřil. Bůh říká, že tento lid bude ve všem svatý, ve všem svobodný. To je Boží záměr a cíl pro Jeho lid, pro druhého neboli posledního Adama.

Bůh stvořil člověka nejdříve v těle, vdechl do něj život svým dechem neboli duchem (v hebrejštině je to stejné slovo). Potom stejnou věc, která se stala v přirozeném, udělal i duchovně. To znamená, že tvoří nového člověka, do něhož vdechl svůj život, svého ducha. Co myslíte, kde se v rámci tohoto „projektu“ nacházíme teď? V historii vždy přišlo období, kdy Bůh změnil celé lidstvo. Kdybychom měli čas, podívali bychom se na dějiny určitého století a zjistili, že se nedělo něco jen v jednom člověku nebo v jedné zemi, ale změna se projevovala v celých národech. Jako by Bůh udělal něco nového a všechno změnil. Stejným způsobem dojde i ke zjevení Božích synů. Nejde o to, že Franta je na tom právě lépe než já, proto on tam bude, a já ještě ne. Ale stane se něco, co nás společně přivede ke zjevení Božích synů. Je to zvláštní tajemství. Musí se stát něco, co způsobí, že najednou doběhneme společně. Všimli jste si toho? Někomu, kdo běžel padesát let, se to může

zdát nespravedlivé, když někteří z nás běží jenom dvacet nebo někdo jen dva roky. A někteří se možná právě znovu narodí a vstoupí do toho rychleji než my.

Pojďme se na to podívat ještě z jiného pohledu. Tento lid musí fungovat naprosto transparentně. Co znamená slovo transparentní? Průhledný. Jejich přemýšlení, chůze, slova, celý život bude transparentní. Opakem je tajná „lóže“. Víte, co je to lóže? Nepřipomíná vám to zednáře? Zednáři mají veřejnou lóži a tajnou lóži. A protože je tak tajná, skoro nikdo ani neví, jak se tam dostat. Já to také nevím. Jen tak se to někomu neřekne. Ježíš naopak řekl, že o všem mluvil zjevně, veřejně.¹ Nebál se a říkal věci, tak jak byly. Pojmenovával věci, tak jak byly. Neříkal na ulici jednu věc, a učedníkům potom úplně jiné evangelium. Prostě lidem říkal věci, tak jak byly.

Podívejme se do 4. kapitoly Zjevení. Už nebudu říkat, že je moje oblíbená, protože vždycky, když mluvím, tak je to právě v tu chvíli moje oblíbená kapitola, verš nebo žalm. Ale tu čtvrtou mám hodně rád. Tady se píše: *„Potom jsem viděl a aj, dveře otevřené v nebi, a ten hlas první, kterýž jsem byl slyšel jako trouby, an mluví se mnou, řkoucí: Vstup sem, a ukážiť, co se má díti potom.“* Jestli si vzpomenete, už jsme se jednou bavili o tom, co se má dít potom. Po čem? Všimněte si, že je tady dvakrát slovo potom. Vstup sem a ukáži, co se má dít potom, a verš začíná slovy: Potom jsem viděl. Tak se ptám: Po čem, bibliční studenti?

Kupodivu třetí kapitola je před čtvrtou kapitolou, takže to není zas tak složité. Ježíš stojí u dveří a tluče. Kdo by uslyšel hlas, otevře dveře, On k němu vejde a bude s ním večeřet a on s Ním. Přesně tak. Jinými slovy po večeři. Po večeři. Potřebujeme večeři. Pokud jste někdo nestihl večeři, tak nemluvím o té konkrétní dnešní večeři, mluvím o jiné večeři. Víte, co nám chybí? Chybí nám večeře. Chybí nám dokonce dvě večeře. Chybí nám večeře s Bohem a chybí nám také večeře spolu navzájem. Mírím k tomu, že se tady píše, že potom viděl dveře otevřené a hlas mu řekl: *„Vstup sem, a ukážiť, co se má díti potom. A hned jsem byl u vytržení ducha, a aj, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu jeden seděl.“* To se stane potom. Po večeři.

Řeknu vám, co všechno se stane po večeři. Jedna z věcí je, že na trůnu sedí Jeden. Chcete, aby na trůnu seděl Jeden? Netrpíte tím, že na trůnu jich občas sedí víc? Boží slovo říká, že když budeme mít obecenství

¹ Jan 18:20 – „Odpověděl jemu Ježíš: Já zjevně mluvil jsem světu, já vždycky učíval jsem v škole a v chrámě, kdežto se odevšad Židé scházejí, a tajně jsem nic nemluvil.“

s Bohem, tak na trůnu bude sedět Jeden. Pojd'me dál. „*A ten, kterýž seděl, podoben byl obličejem kameni jaspidu a Sardovi; a vůkol toho trůnu byla duha, na pohledění podobná smaragdu.*“ Chci se dostat do 6. verše. „*Bylo také před tím trůnem moře sklené, podobné křišťálu.*“ To chci říct. A ještě jednu věc. „*A u prostřed trůnu a vůkol trůnu čtvero zvířat, plných očí s předu i s zadu.*“ To mluví o lidské duši. Ale pozor. Nemluví to jenom o duši jednoho člověka, ale o proměněné lidské duši, o duši posledního Adama. Pojd'me se tedy podívat, co se stane po večeři.

„*Bylo také před tím trůnem moře sklené, podobné křišťálu.*“ O čem to mluví? O transparentnosti, čistotě a průhlednosti. To znamená, že cílem je naše společná duše, protože máme být jednodušní.² Máme být jednodušní, máme mít jednu duši, bratří. Jednu společnou duši. Jednu společnou mysl. Nemám budovat jenom svou individuální duši, ale společnou duši, která je průhledná. Kde nic neskrýváme. Kde budu mít s Jiřím jednu duši. Budeme jednodušní. Určitým způsobem i jednodušší, protože budeme transparentní, průhlední. Nebudeme nic skrývat a ani nebude co schovávat. Ani hřích, ani tajné myšlenky. Všechno bude zjevné, plné světla, souzené světlem. To se stane potom. Po večeři. Boží slovo nás vede k tomuto konci a jsme těsně před ním. Na konci je naše společná duše, kterou bychom měli budovat, abychom se do ní všichni sběhli. Vyznačuje se naprostou transparentností, průhledností a čistotou. Není zde žádný prostor pro ukrývání temnoty, hříchu nebo myšlenek. Nemusím mít pocit, že když se Josífek na mně kouká, tak proti mně něco má. Nemusím se bát, že můj bratr v hloubi duše ještě skrývá něco jiného, než co mi říká. Záměrem je, abychom chodili svobodní a prosti vši netransparentnosti, vši špíny a neprůhlednosti a abychom věděli, že spolu máme čisto.

Ještě je zde jedna věc. Píše se, že „*...vůkol trůnu čtvero zvířat, plných očí s předu i s zadu.*“ Kdo má oči vzadu? Ukažte.

– Někdy maminky?

Maminky mají oči vzadu? ☺ Potřebovaly by je, ale bohužel občas zjišťují, že je nemají. A jak by se hodily! Tak kdo má oči vzadu? Přihlaste se. Já se přihlásit můžu. Já totiž oči vzadu mám.

– Manželku?

² 1. Korintským 1:10 – „Prosím' vás pak, bratří, skrze jméno Pána našeho Jezukrista, abyste jednotejně mluvili všickni a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte spojeni jednotejnou myslí a jednotejným smyslem.“

Ano, manželku, ale taky tebe. A tebe taky. Podívejte, předvedu vám, jaké mám vzadu oči. Vidím před sebou obraz, na kterém jsou namalované červánky. A vzadu, Romane, je tam nějaký obraz? Co je na tom obraze?

– Ledňáček.

Vidím to. Jak to, že to vidím? To je kouzlo, co, děti? To je kouzlo, vidím i dozadu! A teď schválně, Jirko, víš, co je vzadu za tebou?

– Nevidím tam.

Nevidíš tam? Ale vidíš. Povím ti to. Je tam obraz se stromem v zimě. Hle, vidíš. Rozumíte mi? Jenže si musíme přiznat to, co si teď přiznal bratr Jirka. Můžeš to ještě jednou pro všechny zopakovat?

– Bez vás tam nevidím.

Nevidí tam. Ještě jednou pro jistotu, pro nás pomalejší.

– Bez vás dozadu nevidím.

Nevidí! Jiří nevidí! Já se k němu přidám. Bez něho totiž také nevidím. Nevidím zase na druhou stranu. Potřebuji, Romane, aby ses koukal za mě, protože bez tebe toho ledňáčka nevidím. Společně vidíme! Naše společná duše je plná očí zepředu i zezadu. Rozumíte tomu principu?

Doba Starého zákona byla doba jednoho muže. Vidoucího. To pominulo. Bůh nechce, aby byl jeden vidoucí. Bůh chce – teď vás zmatu – aby byl jeden vidoucí. Ale vy se zmást nenecháte, že ne? Předtím jsem mluvil o tom, že nemá být jeden člověk, ale že má být jeden Kristus. Má být ten jeden, který společně uvidí. Bůh nás vložil do jednoho Těla, kde zjišťujeme, že jsme totálně závislí jeden na druhém, abychom společně viděli.

Musíme dospět k poznání jako Jiří, který ho vyznal jako svůj nedostatek. Nikoliv hřích. Ale nedostatek, že nás potřebuje, protože bez nás nedokáže vidět dozadu. Nazvali jsme to dozadu, ale rozumíte, kam mířím. Je to určité ponížení. Ponížení člověka v jeho vlastní ambici. Je to určité pokoření, když zjistíte a přiznáte si, že některé věci vidíte špatně nebo je nevidíte. Ale co říkal Ježíš? Kdyby farizeové řekli, že nevidí, tak co? Nemají hřích. Ale protože říkali, že vidí, hřích měli.³ Kdybyste si přiznali, že nevidíte, a vyznali svoji potřebu, tak kupodivu nemáte hřích. Není vám to počítáno za hřích. Ale pokud říkáte, že vidíte sami o sobě, nepotřebujete lékaře, nepotřebujete bratra, nepotřebujete něčí oči, tak lžete a jste

³ Jan 9:41 – „Řekl jim Ježíš: Byste slepí byli, hříchu byste neměli; ale nyní pravíte: Vidíme, protož hřích váš zůstává.“

v hříchu. Nemůžete být očištěni a vysvobozeni. A dokonce, jak Soňa správně napovídá, farizeové byli slepí a pyšní. Pýcha zaslepila jejich oči. Je to pýcha, která přivede člověka k názoru, že vidí. Nejsme náhodou na konci třetí kapitoly Zjevení? Co se tam píše? Není to náhodou o nich? „*Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji...*“ To je mentalita jednoho z posledních svodů v církvi. Jsem soběstačný! Jinými slovy nikoho nepotřebuji, jsem nezávislý. Bůh toto kárá a napomíná.

„... *a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý.*“ Co si o sobě myslí lidé, kteří jsou opravdu bohatí? Že jsou chudí. To se píše ve Zjevení 2:9: „*Vím o skutcích tvých, i o ssoužení, a chudobě (ale bohatý jsi,).*...“ To znamená, že o lidech, kteří si připustí svoji chudobu a závislost, Bůh říká: „*Jste bohatí.*“ Možná se vám tomu teď rozum vzpírá, protože jdete proti přemýšlení světa. Přemýšlení světa říká, že čím jste bohatší a vzdělanější, tím jste nezávislejší. Ale v Bohu jste čím dál bídnější, mizernější, obnaženější, chudší. Bůh chce, abychom v pravé moudrosti dospěli k poznání, že vlastně nevidíme. Boží slovo, moudrost a chůze s Bohem by nás měly přivést nejen k intelektuálnímu poznání, ale k porozumění, naprostému pochopení naší neschopnosti stát se Kristem sám o sobě.

Na začátku jsme možná měli pocit a ambici, že každý sám dokážeme dojít a vidět do té míry, že všemu porozumíme, všechno uvidíme, všechno budeme schopni udělat. Nepředstavovali jsme si, že budeme společný Kristus, ale že každý z nás bude Kristus. Budu uzdravovat, prorokovat, všemu porozumím. Mysleli jsme si, že každý z nás doroste do plnosti Krista, který bude plně ve mně a také v Jirkovi. Najednou se zdá, že se to neděje. Navzdory určité chůzi, půstům, modlitbám a snaze vidíme, že existuje strop nebo limit, kdy Bůh říká: „*Dám vám to. Ale ne jako jednotlivci. Dám vám to jako Tělu, abyste vždycky věděli, že potřebujete Hlavu a že potřebujete Tělo.*“ Proto se píše, že Bůh dal apoštoly, proroky a všechny ostatní služebnosti, abychom se sběhli v plnost Krista. Lidé se společně sběhnou. To znamená, že musíte běžet správným směrem. Sběhnout je směr dovnitř. To se dokonce učí v češtině. Sběhnout je směrem dovnitř. Zběhnout je směrem ven! V každém případě se máme sběhnout v jednotu víry, do plnosti věku Kristova,⁴ v jednodušnost a jednoduchost. To znamená, chcete-li zmoudřet, připusťte si svou totální nedostatečnost. Připusťte si, že nevidíte. Nedávno se mě kdosi ptal:

⁴ Efezským 4:13 – „*Až bychom se sběhli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.*“

„V čem je moje jistota, že se nemýlím, že vidím dobře?“ Říkal jsem: „Tvoje jistota je v Kristu.“ To je odpověď, která, pokud ji nepochopíte, zní prázdně a nábožensky. Ale myslím to vážně: Tvoje jistota je v Kristu. Je v poddání se očím tvých bratří.

Nalézal jsem se na místě, kdy jsem byl přesvědčený, že nějakou věc vidím duchovně dobře. Naprosto přesvědčený. Ale zjistil jsem, že jsem ji dobře neviděl. Velmi to mnou otřásl. Tehdy jsem už byl v tomto slově. Studoval jsem na škole. Viděl jsem něco určitým způsobem a myslel si, že to vidím dobře. Viděl jsem obraz, který ale nebyl realitou. Víte, že nevidíme realitu, ale jenom obraz reality, který je filtrovaný různými emocemi, dědictvím, charakterem? Máte už dost zkušeností a frustrace, abyste dospěli k závěru, že nevidíte? Že vidíme až společně? Možná je takové přiznání pro někoho ponižující. Možná je pro někoho ponižující vyznat: „Vždycky jsem měl pocit, že jsem ten, který vidí. Najednou musím říct, že vás potřebuji, že potřebuji vědět, co vidíte vy. Věřím, že teprve když to dáme dohromady, tak uvidíme.“ Můžete říct amen?

Toto se stane potom. Stane se to, že budeme chodit v plné průhlednosti. V plné transparentnosti. Určitým způsobem se člověk musí odhalit. Zůstaňme pochopitelně v duchu. Člověk musí odhalit svoje nitro, aby dokázal říct, co vidí. Když si to nechá pro sebe, tak okrádá sebe i ostatní. To znamená, že bychom se neustále měli dotazovat zbytku sebe, protože jsme jeden. V Kristu. Doufám, že to pro vás není abstraktní povídání, ale že rozumíte praktickým aplikacím. Možná je to podobné zpětným zrcátkům v autě. Vidím v jednom bočním, ve druhém bočním a možná ještě ve třetím, a teprve všechny dohromady mi pomohou, ale stejně tam je ještě slepý bod. Ještě bych tam potřeboval někoho dalšího.

Chci vás vystrašit. Chci vás přivést k přiznání a uvědomění si vaší závislosti. Přiznejte si, že jste slepí. Neuráží vás to? Přiznejte si, že jste slepí, pokud nechcete vidět skrze Tělo. Teprve když si to přiznáme, tak to v nás vypůsobí určitou paniku, ve které zavřete oči a uvědomíte si: Aha, takže celou dobu, co tady chodím po světě, nevidím. Já vlastně nevidím. A po panice by mělo přijít zoufalé zavolání: „Bože, tak co tedy? Co se stane se mnou, s bídným člověkem, kdy navzdory všemu, co jsem viděl, četl, slyšel, studoval, namodlil, napostil, přesto nevidím.“ Teď přichází Ježíš a jde kolem nás. Protože jsme už dospěli k porozumění a přijetí faktu, že nevidíme, tak se v nás v určitém zoufalství zvedne volání, které navzdory všemu, i vši ostudě, volá: „Ježíši, synu Davidův!“ To je to natažení se ke Kristu. Do té doby jsem ho nepotřeboval. Já přece vidím. Farizeové nepotřebují Ježíše. Zdraví nepotřebují Ježíše. Kvůli nim

koneckonců nepřišel. Přišel pro ty, kteří nevidí. Přišel k nemocným, aby je uzdravil. Tak přichází slepec: „Ježíši, synu Davidův...“ (Mat 20:30-34) Ostuda neostuda. Mohl chtít svoji slepotu zakrýt, ale přichází za Ním, Ježíš se zastaví, jak má ve zvyku, slitovává se, ale dává mu zvláštní otázku: „Co chceš, abych ti udělal?“ Člověk dnešního století, drzý a zpupný, by odpověděl: „Co asi! To snad vidíš, ne?“ Ale lidé tehdy věděli, že nechtějí promarnit svoji šanci svojí pýchou, zpupností a drzostí. Přišli v pokoře. Ježíš se neptal kvůli němu. Neptal se ani kvůli sobě. Opravdu si myslíte, že to nevěděl? Ptal se kvůli nám, aby se to zapsalo. Ptal se kvůli zástupům. Ptal se kvůli tomu člověku. „Co chceš, abych ti udělal?“ Teď přichází to vyznání: „Dej, ať vidím.“ Po ponížení přichází s prosbou, aby viděl.

V jiném příběhu Ježíš uzdravil člověka rovnou, jiného zase uzdravil tak, aby nám ukázal průběžné uzdravování slepoty. Plivl na zem a pomazal slepému oči blátem. (Mk 8:22-25) Někomu by se taková léčba vůbec nezdála. Jako Námanovi: „Hmm, u nás máme lepší řeky.“ (2Král 5:1-14) Nacionalismus. A tak Ježíš slepce pomáže a říká: „Co vidíš?“ Slovy lékařskými: „Kolik dioptrií bys potřeboval? Co vidíš?“ Říká: „Vidím obrysy.“ „Tak ještě. A teď?“ „Teď už vidím.“ Bůh chce, abychom prohlédli. Ale prohlédneme pouze v případě, že přiznáme, že jsme do života vstoupili a životem chodíme slepí. Jsme slepí a omezení svým dědictvím. Slepí a omezení svým přemýšlením. Slepí a omezení svou kulturou, svým národem, zpupností a pýchou. Nejsme ochotni se dívat očima někoho jiného. Pak dospějeme do momentu přiznání a řekneme: „Bože, já nevidím.“ A natáhneme se zvoláním: „Ježíši, synu Davidův!“ Ježíš takové volání zaslechne, věrte mi. Přijde a zeptá se: „Co chceš, abych ti udělal?“ Když řeknete: „Chci vidět,“ tak se vás Ježíš dotkne a dá vám vidět. Ale protože už jste si prošli určitou očistou svého postoje, pochopíte, že uvidíte i skrze bratří. A bratří skrze vás. Neuvidíte skrze jednoho bratra. Neznamená to, že teď lobuji, že jsem otevřel úřad vidoucího, a kdo nevidí, ať přijde, já mu povím. Jsem na tom úplně stejně jako vy všichni. Roman je na tom úplně stejně, Martin taky a všichni starší, mladší i služebnosti jsou na tom stejně. Všichni potřebujeme dát dohromady svoje oči zepředu i zezadu. Teprve potom prohlédneme.

Znal jsem člověka, který z mého pohledu viděl nejlépe. Bratr duCille. Přitom měl neustále obrovskou potřebu dívat se třeba i mýma očima. Nebo očima někoho dalšího. Neustále chtěl vědět a slyšet. Pamatuji si, že kdosi něco prohlásil o organizaci Sonlight Gospel, kterou bratr duCille opečovával. Bratr duCille se o tom doslechl, zvedl telefon a tomu

člověku volal: „Slyšel jsem, že jsi říkal, že něco děláme špatně. Povídej, co to je?“ Ten člověk se ale začal vymlouvat, že to tak neřekl a nemyslel, že to nepochopil. Bratr duCille byl velmi zklamaný, když mi to vyprávěl. Říkal jsem: „Proč jsi zklamaný? To je dobře, že se to vysvětlilo.“ Odpověděl mi: „Doufal jsem, že někdo vidí, co dělám špatně, a že budu moci činit pokání. Ale ten člověk na druhé straně drátu byl takový zbabělec, že mi nic neřekl.“ Rozumíte tomu? Bratr duCille říkal: „Těšil jsem se. Těšil jsem se a doufal, že budeme moci z něčeho činit pokání. Těšil jsem se, že půjdu na nejbližší shromáždění, zavolám nebo napíšu: Bratří, něco děláme špatně. Musíme činit pokání.“ Jeho přesvědčení a připravenost, že mu někdo otevře v nějaké věci oči, pro mě bylo obrovskou inspirací. Zvedl třeba telefon a volal Kristýně: „Kristýno, neměla jsi sen?“ „Neměla.“ „Ani vizi?“ „Ne.“ „Ani k tobě Bůh teď poslední dva dny ohledně mě nemluvil?“ „Ne.“ „Já bych tak potřeboval, aby mi někdo dal slovo, nevím, kudy se mám vydat.“ Myslíte si, že volal Kristýně? Nevola tak úplně Kristýně. Volal jejímu daru. Volal po nějakém daru, protože měl zkušenost, že Bůh si ten dar použil. Bylo v tom naprosté přijetí.

Další věc je, že člověk chodí se srdcem na dlani. Je to riziko, protože to někdo může zneužít. A nejen, že to někdo může zneužít, někdo to zneužije. Jeden bratr říkal: „Víš, to se může obrátit proti nám.“ Odpověděl jsem: „Nejen, že se to může obrátit proti nám, ono se to taky proti nám obrátí. Oni nás za to dokonce ukřižují.“ A přesto do toho s tím vědomím jdeme. Je potřeba, abychom kázali zjevně. Abychom věci říkali zjevně, abychom mluvili v pravdě. Jestli to někdo chce použít proti nám, tak to stejně použije. Ale je potřeba, abychom chodili otevřeně. Dábel bude dělat všechno proti tomu, co jsem teď řekl. Shledáváte to biblické, nebo máte pocit, že tady stavím doktrínu? Mluví to k vám? Máte svědectví, že to je v Bibli? Určitě to je v Bibli? Vidíte to tak? Věříte, že to je Boží slovo, které k nám mluví?

Ďábel pracuje a bude pracovat proti těmto věcem: Za prvé bude pracovat proti tomu, abychom měli večeri, abychom měli obecenství. Bude pracovat proti schopnosti lámat spolu chléb, plynout spolu, komunikovat spolu. Bude se snažit oddělit mě od druhých. Třeba od Jiřího. Mám něco proti němu a on proti mně. Nevíme úplně přesně, co to je, ale tím, že radši nekomunikujeme, to ve mně roste a víc ho nemusím. On zase má něco proti mně, a teď to roste a roste. Ale protože s tím nikdy nic neuděláme a nečiníme pokání, nechodíme podle Bible. Co tady děláme, Jiří? Jak to, že tady sedíme a chválíme Boha, když máme spolu problém? Já ho tedy s Jiřím naštěstí nemám, to jenom používám jako příklad, ale

kdybychom ho měli, co tady děláme? Boží slovo říká, že pokud jdeš Bohu dát nějaký dar a máš pocit, že bratr má něco proti tobě, jdi si to s ním nejdřív vyřešit.⁵ „Jiří, máš něco proti mně?“ Jděte po té věci. Protože jinak zastavíte to „potom“. Zastavíte schopnost plynout.

Víte, neradi mluvíme na rovinu. Prostě to nějak obejdeme. Někdy mám pocit, že bychom mohli dávat lekce politické korektnosti. Když jsem se učil ve firmě angličtinu, tak v jistý moment dospěli k názoru, že anglicky umím, a že jediné, co mě potřebují naučit, je business angličtina. Zaujalo mě to, tak jsem si říkal, že půjdu na business angličtinu. Brzy jsem toho nechal, jelikož nás učili, že se anglicky neříká, že máme zpoždění, ale že si nejsem úplně jist, zda termín, který jsme slíbili, bude úplně přesně splněn. Vymysleli takovou konstrukci. Rozumíte, jak to zní? Politicky. Obcházíme okolo, místo abychom to na rovinu řekli tak jako Ježíš. S Kristýnkou se už celé roky doma učíme věci pojmenovat, tak jak jsou. Pojmenuj to, řekni to, ať s tím můžu pracovat. Dábel se snaží o pravý opak. Schovej to, ututlej to, dej to pod koberec, rozmělni to, zamlž to, nepojmenuj to.

Řeknu vám tajemství. Vnitřně si myslím, že lidé, kteří mají něco proti, možná vědí něco, co já nevím. Strašně mě zlobí, že mi to nechtějí říct. Možná to potřebuji vědět. Nevadí mi, že by někdo mohl mít něco proti mně. Jen houšť! Ale vadí mi, že to neumí říct. Že to neumí pojmenovat. Že to neumí popsat a že se to nedá vysvětlit. Že se to nedá předat, že k tomu není žádný verš. Potřebuji tvoje oči. Potřebuji vidět, co vidíš ty. Bojím se, že o něco přicházím. Nechci říct, že je problém, že by lidé mohli něco vidět jinak než já. Naopak! Problém je, pokud s tím neumíme pracovat. Za kolika z vás jsem už přišel a velmi jasně a přímo vám řekl, co se mi nelíbí? Kolika z vás jsem dal jasně najevo, že něco vidím v nepořádku? Mnozí byste se přihlásili. Proč to dělám? Vyzývám vás všechny, vraťte mi to! Dlužíte mi to. Potřebuji uvidět, co vidíte vy. Rozumíte mi, bratří? Moje potřeba a volání, je toto: Prosím vás, nechoďte v temnotě! Nešuškejte si to na chodbě. Může mě to zabít.

Když se podíváme do 5. kapitoly Galatským, co se tam píše? Co se píše o tom, když se koušete a žerete? Abyste se nakonec navzájem co? Nezkazili. „*Pakli se vespolek koušete a žerete, hled'tež, abyste jedni od druhých zkaženi nebyli.*“ Svoboda, která nám byla dána, jak se píše o pár

⁵ Matouš 5:23-24 – „Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě, nechejž tu daru svého před oltářem a jdi, prve smiř se s bratrem svým, a potom přijda, obětuj dar svůj.“

veršů dřív, nám nebyla dána k povolování tělu, bratří. Všichni chtějí svobodu. Ale to není svoboda k hříchu! Je to svoboda od hříchu. Máte tam špatnou předložku. Všichni chtějí od něčeho svobodu. S tím přišel Nimrod vysvoboditel. Nimroda všichni vzývali jako vysvoboditele, protože přišel se spasením. Přišel je vysvobodit od Boha. Dal jim svobodu od zákona. Ale my máme být svobodní tímto způsobem: „*Nebo vy v svobodu povolání jste, bratří, toliko abyste pod zámyslem té svobody nepovolovali tělu...*“ (verš 13) Konečně jsme svobodní a můžeme si dělat, co jsme vždycky chtěli. Vždyť je to hřích! „...*ale skrze lásku posluhujte sobě vespolek.*“ Neberte si svobodu do úst jako záminku k hříchu, bratří. Nejsme svobodni. Ježíš jasně řekl, že takovou svobodu dát nepřišel. Dává jinou. Jsme svobodni od hříchu. Každý, kdo slouží hříchu, je jeho otrokem! Každý, kdo poslouchá hřích, je jeho otrokem, bratří. Verš 18: „*Jestliže pak duchem vedeni býváte, nejste pod zákonem.*“ Chcete být vysvobozeni od zákona? Chod'te Duchem. Mimochodem, žádosti těla nevykonáte. (verš 16) Vaše svoboda a oprostění se od zákonictví je v chůzi v Duchu.

Bůh nás povolal ke schopnosti spolu plynout, žít transparentně, aby Kristova krev protékala, uzdravovala a dotýkala se. Když nerozpoznáváme Tělo Kristovo, potom je mezi námi mnoho těch, kteří jsou nemocní a mnozí umírají.⁶ Umírají podobně, jako kdybych si nějaký úd vyňal z těla. Chvilí bude vypadat, že žije. Ale zakrátko už vypadá nějak scvrkle. Otevřeme oči, bratří. Nebo si to nesmíme přiznat? Nesmíme to ojetovat, nesmíme si to říct? Přinášejme věci do světla, chod'me ve světlo, chod'me v pravdě, bratří. Chci napomenout každého z vás, kdo se může nechat napomenout, abyste nechodili v temnotě. Když za vámi někdo přijde a něco vám o někom poví, jděte za člověkem, kterého se to týká. Řešte to, jděte se na to zeptat. Slyšel jsem třeba, že Roman ukradl koloběžku. Tak jdu za ním a ptám se: „Romane, co máš s tou koloběžkou?“ On řekne: „Já o ničem nevím.“ Tak jdu zpět za tím člověkem a říkám: „To není pravda, nic neukradl.“ „No, to byl jiný Roman, kolega z práce.“ „Aha. Ještě, že jsem se byl zeptat.“ Víte o tom, jak na Slovensku upálili Rusa? Hanzelka v Košicích upálil nějakého Rusa. Pak se zjistilo, že to nebyl Hanzelka, ale Zikmund, že to nebylo v Košicích, ale v Kostnici, a nikoliv Rusa, ale Husa. To je pochopitelně vtip, ale rozumíte mi, přesně o tom to je. Doneste to do světla, zeptejte se na to. Ne vždycky je asi vhodné se přihlásit na shromáždění a zeptat se na každou věc. „Ty,

⁶ 1. Korintským 11:28-29 – „Nebo kdož jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně. Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí mnozí.“

Romane! Jak je to s tou koloběžkou?“ Ale jděte za konkrétními lidmi, jděte se zeptat, jděte to řešit. Boží slovo říká, že pokud v někom vidíte nějaký hřích, máte ho jít napomenout. Když vás neslyší, nerozumí, nechce to přijmout, vezměte si svědka. Když vás neslyší ani se svědkem, jděte před starší, před církev. (Mat 18:15-17)

OTÁZKA: Mám otázku. V čem vidíš největší problém, proč se to neděje?

ODPOVĚĎ: Děje se to, ale funguje to i naopak, protože ďábel je ďábel. To znamená, že na prvním místě lže. A lidé mu věří. Věřící mu pro to, co je trápí a co ve své duši nevyřešili.

OTÁZKA: Tím máš na mysli ďábla jako žalobníka?

ODPOVĚĎ: Třeba žalobníka. Jedna věc je, že lže, a lidé mu jako Eva v ráji naslouchají a věří. Pak se jim zrak promění a začnou vidět něco úplně jiného. Takže ďábla neodhalujeme. Další věc je, že v našem srdci může být falešná ambice, nějaký problém. Znáte příběh bratra duCilla, jak naslouchal ďáblu? Jednou k němu přišel „bůh“ a řekl: „Něco ti povím o některých lidech v církvi.“ Zeptal se: „A o čem to je?“ Začal těm věcem naslouchat a najednou do toho zahřměl hlas: „Satane, ty jsi lhář!“ Bratr duCille se vylekal a pochopil, že celou dobu k němu mluvil ďábel. Obrátil se na Boha, který ďábla napomenul, a řekl: „Jak to, že jsem ho nepoznal?“ Bůh se ho zeptal: „Jak to, že jsi mu celou dobu naslouchal?“ A bratr duCille si uvědomil, že v něm bylo něco, co to chtělo slyšet, protože by ho to vyvýšilo oproti bratřím. Najednou by měl to „tajné poznání“. On je ten „zasvěcený“. To by ho určitým způsobem vyvýšilo nad ostatní, kterým to ještě nedošlo.

OTÁZKA: Takže jedna z těch věcí je pýcha?

ODPOVĚĎ: Určitě.

OTÁZKA: Spíš jsem se ptal, co bys viděl jako překážku, proč v církvi lidé nepřichází jeden za druhým, když se jim něco nezdá nebo mají pocit, že něco děláš špatně.

ODPOVĚĎ: Neuvědomují si, že jsme Tělo a jeden na druhého se tváří jako na cizího. Kdybych si uvědomil, že jsem to já sám, tak to udělám.

OTÁZKA: Takže lidé nevidí sami sebe jako součást Těla?

ODPOVĚĎ: Ano. Nepochopili, že to je závod, ve kterém doběhne jenom jeden. Když jsem si to v Bibli přečetl, byl jsem nešťastný a říkal jsem:

„Bože, tak to už můžu vzdát, protože doběhl Pavel. A jestli ne Pavel, tak Petr. Upřímně řečeno, jestli nikdo za těch dva tisíce let, tak třeba bratr duCille. Někdo už určitě doběhl. Proč bych teď měl běžet? Nevím, co jste s tím veršem dělali vy, ale já jsem se chvíli s Bohem tahal. Říkal jsem: „Bože, vybízíš nás, abychom běželi, protože jenom první doběhne a dostane cenu. A já říkám, že mají dva tisíce let náskok!“ Někdy také dávám dětem náskok, ale nikdy ne dva tisíce let. ☺ Bůh mi řekl: „Ale ten jeden je Kristus. Tvoje jediná šance, jak doběhnout, je být v Kristu.“ To znamená v Těle Kristově. Najednou se ta soutěž posouvá někam jinam. Nejen, že potřebuji být v Kristu já, ale potřebuji, abys byl v Kristu i ty. Takže, abych odpověděl, lidé si neuvědomují, že jsou součástí Těla Kristova. Ty jsi součástí mě a já nutně potřebuji, abys stál. Co budu mít z toho, když tě ponížím a stlačím k zemi?

OTÁZKA: Takže takový člověk má vnitřní problém se zbytkem Těla, vnitřně se od Těla oddělí, a už vidí sebe zvlášť a ostatní zvlášť?

ODPOVĚĎ: To je jeden z aspektů, který se stále opakuje. Jednak se nevnímám jako jedno Tělo Kristovo, proto jsou mnozí nemocní a hynou. Nerozpoznáváme Tělo Kristovo. Druhá věc je, že musíme být schopni napomenutí přijmout. Musíme lidem pomoci, aby byli ochotni za námi chodit. V jedné firmě, kde jsem pracoval, jsme lidi povzbuzovali, aby přinesli „problém měsíce“. Odměnou byla večeře pro dva. Pochopitelně problém nesmíte způsobit, ale pokud jste upozornili na problém měsíce, i když se vás týkal, tak firma poděkovala s tím, že jim to pomůže. Potřebovali to vědět. Je to o tom, že musíte zavést kulturu, která vítá námítky a napomenutí. Vítám to, přijímám to, je to pro mě život a požehnání a bez toho zhynu. Když lidé za vámi přijdou, můžete s nimi i nesouhlasit: „Já to tak nevidím. Dobře, možná se pletu.“ To je druhá věc, kterou můžeme pomoci. Když někdo přijde, nebude se bát, že dostane „pěstí“. Ne fyzicky, ale člověk dokáže vytvořit takovou atmosféru, kdy si ten druhý říká, že si to příště rozmyslí. To je strašná škoda, tím se okrádáme, obíráme o schopnost vidět a slyšet. Čiňte pokání jednak z neschopnosti za někým přijít a něco mu říct, a na druhou stranu, pokud jste „prašiví“. Je to jedna z dvanácti nemocí, která zabraňuje knězi vejít do svatyně. (Lev 19:17-21) Znamená to, že se vás nikdo nemůže dotknout. Pokud se urážíte, pokud se vás nikdo nemůže dotknout, tak jste prašiví. Někdy k sobě neumíme přijít úplně něžně a v horlivosti to neřekneme nejlépe. Ale než budeme všichni navzájem dokonalí, tak to přikryjme.

OTÁZKA: To znamená, že bychom se měli naučit obojí. Napomínat v lásce druhé i napomenutí přijímat.

ODPOVĚĎ: Ano. V tom všem rezonuje slovo důvěra, víra a přesvědčení, že jsme jedno Tělo. A to je to, co Bůh říká, že se stane potom. Věřím, že jedna z věcí, která nám chybí a kterou potřebujeme mít, je večeře. Lámat spolu chléb je prostě to, že budeme přicházet ke dveřím, na které On tluče, otevřeme je, vejdemo a budeme spolu s Ním večeřet. Jak si představujete večeři s Ježíšem?

OTÁZKA: Lidé se sdílí.

ODPOVĚĎ: Ano. Říká se, že u jídla se nemluví. To je nebiblické. S plnou pusou se nemluví. To je kulturní. Ale že u jídla se nemluví, to je špatná teologie, bratří. U jídla se mluví. U jídla se sdílí. U jídla se láme chléb. Nejen, že lámu chléb. Lámáním chleba vyjadřuji, že se lámeme jeden pro druhého. Věřím, že to potřebujeme. Potřebujeme spolu plynout. Chci napomenout vás a skrze vás kohokoliv dalšího. Jestli se kolem vás šustne nějaká temnota, vezměte baterku Božího slova a rozsviňte. Nebojte se. Někdy se bojíme, že nás vyškrtnou z tajných kruhů. Že už mi nikdo nikdy nic nepoví. Chvála Bohu, jak říká Kristýnka. Neboj se, popadni to za límec. Nedávno mi jeden člověk napsal: „Víš, mně se nelíbí, že Karel někoho zmanipuloval, aby něco udělal.“ Karel byl mimochodem jeden ze starších. Hned jsem odpověděl: „No, to je strašné. S Karlem budeme muset promluvit.“ Ač vnitřně přesvědčen, že to tak není, pokračuji: „Okamžitě mi napiš, co se stalo, a Karla skřípnu.“ Načež napsal zpátky: „Ále, vlastně nic.“ Tak jsem odepsal: „V tom případě ale musíš činit pokání, protože jsi minimálně mě málem navedl k tomu, abych si něco myslel o Karlovi.“ Karel mimochodem není z tohoto shromáždění. Neřekl jsem tomu člověku: „To není možné. Tohle Karel udělal?“ Naopak jsem ho povzbudil a řekl: „No jasně, jdeme za Karlem, to je jenom biblické. Půjdu s tebou. Napiš mi, jak toho člověka zmanipuloval, co mu řekl nebo udělal nebo napsal.“ Je správné manipulovat se navzájem? Ne, to je hřích. Tak ho vyznejme, dejme ho na světlo a číňme pokání. Ten člověk rychle zacouval a činil pokání. Činil pokání, že vlastně pracoval s informacemi, které nebyly podložené ani uchopitelné. Co jsi doteď dělal? Co sis to pěstoval? Mlhu. Když tu mlhu chcete k něčemu použít, zjistíte, že v ní není žádná podstata. A znova to duCillovo zklamání: „Ach jo, já jsem myslel, že se posuneme kupředu.“ Číňme pokání.

OTÁZKA: Nedávno se mi stalo, že jsem byla úplně rozhozená, protože jsem si myslela, že tamten si o mně něco myslí, tamten o mně určitě něco

říká. Když se mi to stane třeba desetkrát za sebou během několika hodin, jsem z toho pak zničená. Musím jít domů a modlit se s manželem, aby to zrušil, protože vím, že nemůžu za každým tím člověkem jít, a vím, že většina věcí je úplně nesmysl.

ODPOVĚĎ: Ty se máš. Víš, jak se máš, že můžeš jít domů a modlit se s manželem? Vážně, uvědomuješ si to? Vzdávej Bohu díky. To je jedna z věcí, kterou můžete udělat, pokud máte manžela, rodiče nebo někoho blízkého. Do vašeho života přišel podvod, který vám totálně zastřel zrak. Už nevidíte a nevíte, která je levá a která pravá. Když jedete autem a hodně prší, musíte zastavit. Říkáte si: Prší tak hustě, že ať už pojedu kamkoli, stejně spadnu do jámy. Někdy se nám to tak stane. Tak prostě zastavme. Zastavme. Řekla jsi to správně. Zajdi za manželem, pomodlete se. Nemusíš hned za každým jít. Někdy si musíte utřídit myšlenky. Někdy něco poslouchám a až druhý den ráno si myšlenky utřídím a pojmenuji. Do té doby přesně nevím, co a jak. Když se člověk otřepe, probere to s někým, ujasní si to, může to jít řešit. Nebo ho popadni za ruku a jděte oba. To se stane, že se člověk nechá rozhodit. Všichni máme emoce a zranitelnosti. Ale nenechte to být. Prostě jdi za tím člověkem a řekni: „Modli se se mnou. Potřebuji pustit stěrače nebo počkat, až přestane pršet.“

Chtěl jsem nám, bratří, sdělit, že Boží záměr je, aby na konci stál Kristus. Jedna duše. Jedna duše ze čtvrté kapitoly Zjevení. Na trůnu bude sedět Jeden. Bude tam křišťálové moře. Naprosto průhledné a transparentní. Nebude tam žádný prostor pro strach. Žádný prostor nedůvěry, žádný prostor pro zranění, ublížení, nekalé myšlenky, činy nebo pýchu. To není Boží záměr. Bůh chce čisto, prázdno, průhledno, transparentno, svato, světlo. Odpuštění, vyčištění. To je Boží záměr.

Bůh také říká, že duše má čtvero zvířat. I vůle i city měly mnoho očí zepředu i zezadu. Bratří, prozřete. Uvědomte si, že nevidíte, a zavolejte, abyste prozřeli. Pochopte, že uvidíte skrze mnohé okolo vás. Amen? A zastavte žalobníka bratří. Zastavte ho.

Bůh vám požehnej.